

Dinna Jørgensen

Valentinsdag den 14. februar 2015

Fredens kirke, kl. 17.00

Tekst: 1. Kor. 13 og 1. Joh. 4, 7-11

Salmer: 453, 266, 438 og 44, Højskolesangbogen

Valentinsdag er kæresteparrenes dag, det er de elskendes dag, og det et kærlighedens dag. Valentinsdag er ikke nogen helligdag, og hører for så vidt ikke hjemme i kirken, skønt man dog i en dansk messebog fra 1926 kan finde en bøn stilet til Skt. Valentin. Valentinsdag er heller ikke nogen gammel tradition her i landet, men en tradition, hvis den allerede er blevet det, men mon ikke? men en tradition vi, som så meget andet, har hentet i USA og England. De danske blomsterhandlere prøvede at indføre Valentinsdag-skikken med at give blomster i 50-erne, men havde da ikke held til det. Det var først i løbet af 90-erne, at det blev almindeligt at fejre Valentinsdag. Nu ser det ud til at være en stor sag, når man sådan følger lidt med og læser reklamer i dagspressen. En dag med mange aktører og en dag med store indtjeningsmuligheder.

Denne udvikling har vi som kirke gået og kigget på og til sidst tænkt som så: Vi vil også være med. For om nogen har vi vel som kirke forstand på kærlighed. For som jeg begyndte med at læse: ”Den der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed.” Gud er som bekendt det, vi, sådan helt overordnet, beskæftiger os med i kirken, og da Gud er kærlighed, er det således også kærlighed, der er vores hovedattraktion. Ja, ja kan I så tænke, det er jo ikke den dér åndelige, platoniske

kærlighed, vi tænker på i forbindelse med Valentinsdag, da er det jo den mere håndgribelige og erotiske kærlighed, vi har i tankerne. Det fremgår jo også tydeligt af diverse reklamer. Roser og ringe og små lækre lyserøde klædningsgenstande, der bestemt ikke leder tankerne i retning af Platon.

Det har I ret i, vil vi så som kirke svare. Men hvem har sagt, at vi her ikke også har forstand på den kødelige og menneskelige side af sagen? Hvem har sagt det? Indrømmet: Vi er måske ikke så gode til at snakke om det, men vi ved altså godt, at det findes. Hvert 3. par i Danmark bliver viet i kirken, og omkring 1500 af de borgerligt viede par kommer hvert år senere til kirken for at få en kirkelig velsignelse. Og så kender vi jo da i høj grad til kærlighedens frugter. Børnene. Dem har vi heldigvis mange her i sognet.

Så den erotiske kærlighed, den kender vi godt til. Både den unge og lysende og den, der vil stifte familie. Men vi kender også til den voksne, måske endda gamle. Den, der vokser ud af processen, der starter med at holde af, holde om og holde ud, indtil det holder op. For der er jo også en del vilje forbundet med selv den erotiske kærlighed. Alt det her kunne der siges meget mere om, men hvorfor ikke lade vielsesritualet overtage? For ritualet taler meget ligefremt, også om den kødelige kærlighed.

I ritualet læses fra Mattæusevangeliets kapitel 19, hvor det hedder: Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød, derfor er de ikke længere to, men ét kød. Senere hedder det: Bær hinandens

byrder og bær over med hinanden og tilgiv hinanden. I disse ord er jo begge slags kærlighed repræsenteret, hvis man da overhovedet kan tale om to forskellige slags, men i stedet må tale om én, der rummer begge slags, både den åndelige og den kødelige. Men det hele er til stede i de ord, der ved kirkelige vielser læses for parret, før det træder frem for altret og og bliver spurgt, vil du have den, som hos dig står til din ægtefælle, og vil du elske og ære vedkommende i medgang og modgang, indtil døden skiller jer ad.

Det er store spørgsmål. Indrømmet. Men så store spørgsmål bliver vi nødt til at stille, når det er kærligheden, med alt hvad den rummer, der er på spil. De fleste, ja faktisk har jeg aldrig oplevet andet, alle svarer de ja, når de står der. Man kan godt blive lidt svimmel, når man hører det. Blive lidt forstummet og tænke om de i virkeligheden ved, hvad det er de siger ja til. For det er et meget stort ja, eller et ja, der opfatter noget meget stort.

For i kirken drager vi den slutning, at når et menneske har sagt: Ja, det *vil* jeg. Så *skal* det menneske også. Så skal du holde sammen med din elskede, også når du ikke rigtig orker det. Så skal du. Med dette skal bliver kærligheden pludselig meget konkret, nu er det ikke bare søde ord og romantiske forestillinger. For kærlighed er konkret. Når to elsker med hinanden. Når to lytter til hinanden og til børnene, trøster og støtter. Kærligheden ligger i alt det praktiske, der skal gøres, hvis en familie skal fungere. Kærligheden er på den måde meget konkret.

Det er denne meget konkrete kærlighed, vi taler om her i kirken, når vi taler om kærlighed mellem mennesker. Det kan godt kræve sit at holde den konkrete kærlighed gennem et helt liv. Derfor ender vi også enhver vielse med at bede om Guds velsignelse over det ægtepar, der har vist det mod at stille sig op foran altret og sige: Ja, det vil jeg. Som I for øvrigt også får en velsignelse med jer herfra i dag, som man gør det fra enhver gudstjeneste.

Denne konkrete kærlighed, som vi så udmærket kender til her hos os, det er vel netop den konkrete kærlighed Valentinsdagen også fejrer, selvom den måske nok glemmer den konkrete side af kærligheden. Måske også glemmer at elskende kan være så gamle og grå, at tanker om elskov ikke falder en eneste ind, når man ser de to hånd i hånd. Men den kærlighed, der vokser og varer livet ud, vil vi også meget gerne være med til at fejre. For vi kender også til den.

Thi to, som elsker hinanden,
kan volde hinanden mer' ondt
end alle de argeste fjender,
som hævder sig verden rundt.

Og to, som elsker hinanden,
kan læge de ondeste sår
blot ved at se på hinanden
og glatte hinandens hår. Amen